

Sygn. akt: III U 578/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 03 września 2014r. w O.

sprawy z odwołania E. A. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania E. A. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 15.05.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

E. A. (1) wniósł odwołanie od decyzji (...) Oddział w P. z dnia 15.05.2014r. Nr (...), którą to decyzją ZUS odmówił mu prawa do emerytury wskazując, że na dzień 1.01.1999r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący domagał się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O. od 01.12.1973r. do 30.06.1990r.

W uzasadnieniu wskazał, iż jego czynności polegały na wykonywaniu instalacji elektrycznej w tzw. domkach K., budowie linii energetycznych zasilających prace budów, wykonaniu linii zasilających, podłączaniu urządzeń elektrycznych jak betoniarki oraz wszelkich innych prac elektro-monterskich, takie jak usuwanie awarii.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że E. A. (1) nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat i legitymowania się na dzień 1.01.1999r. ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył okresu zatrudnienia od 01.12.1973r. do 30.06.1990r. w Przedsiębiorstwie (...) w O., ponieważ w wystawionym świadectwie pracy w szczególnych warunkach podany przez zakład charakter pracy nie jest zgodny z Rozporządzeniem

Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz przepisami resortowymi.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 08.05.2014r. E. A. (1) złożył w ZUS wniosek o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Po rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy w dniu 15.05.2014r. wydał zaskarżoną decyzję, w której odmówił mu prawa do emerytury wskazując, że odwołujący na dzień 1.01.1999r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu odwołanie od decyzji ZUS z dnia 15.05.2014r. nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- 2) w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 1.01.1999r. ma wymagany 25-letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach,
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Poza sporem jest, że odwołujący osiągnął wymagany wiek i ogólny staż pracy. Przedmiotem sporu było natomiast to, czy E. A. (1) na datę 1.01.1999r. legitymował się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią §2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Z ust. 2 tego przepisu wynika natomiast, że okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Z akt emerytalnych wynika, że przy ustalaniu prawa do emerytury ZUS uznał, że odwołujący na datę 1.01.1999r. nie legitymuje się żadnym okresem pracy w szczególnych warunkach, ponieważ nie złożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

E. A. (1) domagał się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O. od 01.12.1973r. do 30.06.1990r.

Na okoliczność zatrudnienia w tym zakładzie (...) złożył do ZUS świadectwo pracy z 29.06.1990r., w którym wskazano, że w zakładzie tym pracował na stanowisku elektryka (k. 7 a.e.). Złożył również świadectwo pracy w szczególnych warunkach, wystawione przez następcę prawnego pracodawcy i stwierdzające, iż E. A. (1) w okresie od 01.12.1973r. do 30.06.1990r. wykonywał prace w remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych, wymienione w wykazie A dziale II poz. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – na stanowisku elektryka, wymienionym w Wykazie A Dziale II poz. 1 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa,

Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31.03.1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (k. 9 a.e.).

Organ rentowy zakwestionował przedmiotowe świadectwo pracy w szczególnych warunkach wskazując na niezgodność podawanego stanowiska pracy z w/w przepisami. To stanowisko ZUS należy podzielić.

Wskazać trzeba, że przyznanie świadczenia emerytalnego na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 u.e.r.f.u.s. w zw. z § 2 i 4 Rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez organ rentowy następuje na podstawie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych, które jednak jak każdy dokument nieurzędowy w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c. podlega kontroli zarówno co do prawidłowości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej, gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10.09.2013r., III AUa 310/13, LEX nr 1378578).

Sąd Okręgowy podziela w/w stanowisko, co skutkowało koniecznością zbadania, jakie czynności odwołujący wykonywał w spornym okresie.

W tym celu Sąd dopuścił dowód z akt osobowych E. A. (1), zeznań świadków J. K. (1), K. O. i M. B. oraz zeznań odwołującego w charakterze strony. Zebrany w ten sposób materiał dowodowy zdaniem Sądu daje podstawę do uznania, iż E. A. (1) w spornym okresie nie pracował w szczególnych warunkach.

Wskazać trzeba, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do Rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do Rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 01.06.2010r., IIUK 21/10, LEX nr 619638).

Przedmiotem sporu był okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O.. Z zeznań wszystkich świadków i odwołującego wynika, iż zakład ten zajmował się pracami melioracyjnymi, utrzymywaniem urządzeń melioracyjnych, kopaniem rowów melioracyjnych, wykonywaniem przepustów. Nie był to więc zakład z gałęzi przemysłu – energetyka, o której mowa w Wykazie A dziale II Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W tej sytuacji powołanie się w świadectwie pracy w szczególnych warunkach na Dział II było błędne.

Nadto zauważyć trzeba, że z zeznań odwołującego i świadków wynika, iż czynności wykonywane przez E. A. (1) w ramach stosunku pracy nie były czynnościami, o których mowa w Wykazie a Dział II rozporządzenia z 07.02.1983r.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16.06.2009r. (I UK 24/09, LEX nr 518067) wskazał, iż nie jest uzasadnione zaliczanie do prac szkodliwych w "energetyce", w rozumieniu Rozporządzenia z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wszystkich prac związanych z montowaniem oraz eksploatacją wszelkich instalacji i urządzeń elektrycznych. Zgodnie z wykazem A dział II prace

w szczególnych warunkach w energetyce to - "Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych". Energetyka to gałąź przemysłu zajmująca się wytwarzaniem (przetwarzaniem) energii elektrycznej oraz ciepłej i dostarczaniem jej odbiorcom. Nie jest zatem uzasadnione zaliczanie do prac szkodliwych w "energetyce" wszystkich prac związanych z montowaniem oraz eksploatacją wszelkich instalacji i urządzeń elektrycznych. Wówczas wykonywanie tak szeroko rozumianego rodzaju prac czyniłoby bezprzedmiotowymi granice pojęcia "energetyka" z działu II i przenosiłoby wcześniejsze uprawnienia emerytalne na różnorakie roboty elektryczne nienależące do "energetyki". Wszak w samej "energetyce" nie chodzi o wszelkie roboty elektryczne, lecz tylko w wskazane w dziale II (literalnie) prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko a znajdzie ono zastosowanie w niniejszej sprawie.

Jak już wskazano wyżej, pracodawca odwołującego - Przedsiębiorstwo (...) w O. nie było zakładem zajmującym się pracami przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

Już z treści odwołania wynika, że E. A. (1) nie wykonywał w pełnym wymiarze pracy przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Odwołujący opisując wykonywane czynności wskazał bowiem w odwołaniu, że iż jego czynności polegały na wykonywaniu instalacji elektrycznej w tzw. domkach K., budowie linii energetycznych zasilających place budów, wykonaniu linii zasilających, podłączaniu urządzeń elektrycznych jak betoniarki oraz wszelkich innych pracach elektro-monterskich, takich jak np. usuwanie awarii odwołanie (k. 5a.s.).

Odwołujący potwierdził powyższe, zeznając na rozprawie w dniu 03.09.2014r. Zeznał bowiem, że zakład zajmował się pracami melioracyjnymi, utrzymywaniem urządzeń melioracyjnych, kopaniem rowów melioracyjnych, wykonywaniem przepustów i prowadził te roboty na całym terenie woj. (...). Główna siedziba zakładu była w O., a były też bazy w O., w M. i w P.. Odwołujący zeznał, iż pracownicy mieszkali w miejscach prowadzonych budów w tzw. domkach K., tj. barkowozach, a on na prowadzonych budowach wykonywał linie energetyczne, które zasilają te barakowozy i takie budowle, tj. przeprowadzał linie energetyczne niskiego napięcia do placu budów, od linii energetycznej w danej wiosce na budowę. Nadto wykonywał linie siłowe do tych domków, doprowadzał też prąd do urządzeń wykorzystywanych na budowie, takich jak silniki elektryczne przy pompach, silniki do betoniarek, naprawiał kuchenki elektryczne w domkach i pompy. Odwołujący przyznał też, że w domkach, w których mieszkali robotnicy na budowach dokonywał również napraw instalacji elektrycznej, a do jego obowiązków należało także podłączanie do prądu maszyn produkcyjnych w budynku betoniarni, w którym wykonywano beton potrzebny do wykonywania budów. Odwołujący przyznał również, że Przedsiębiorstwo (...) w O. posiadało budynek mieszkalny i on dokonywał w tym budynku napraw instalacji elektrycznej oraz linii napowietrznej, a także napraw części elektrycznych urządzeń w kotłowni.

Taki sam zakres czynności odwołującego podawali świadkowie: J. K. (1), K. O. i M. B..

J. K. (2), który był zatrudniony w okresie od 1968r. do 1979r. na stanowisku majstra budowy, kierownika, głównego specjalisty i zastępca dyrektora zeznał, iż E. A. (1) wyjeżdżał w teren i na budowach prowadzonych przez zakład miał podłączać do prądu domki typu K., miał zamontować licznik, zrobić instalacje w domkach, dokonywał napraw instalacji w domkach, musiał instalacje naprawiać, wymieniać, naprawiał też kuchenki elektryczne i piecyki w domkach. Świadek zeznał, iż na budowie były betoniarki, pompy i odwołujący doprowadzał też prąd do tych urządzeń. W pierwszej kolejności musiał wykonać zaplecze, tj. załatwić formalności z zakładem energetycznym, potem założyć linie, podłączyć domki.

K. O. pracował zakładzie od 1973r. do 1997r. jako kierownik działu zaopatrzenia i transportu. Pytany o odwołującego zeznał, iż z E. A. (1) miał styczność, bo jeździł na budowy szukał placu budowy, a taki plac trzeba było potem urządzić, ustawić domki, podłączyć prąd. Zadaniem świadka było dowieźć wszystko, a odwołujący załatwiał najpierw

formalności z zakładem energetycznym, a potem podłączał do domków prąd, nadto naprawiał zerwane linie. Poza tym odwołujący podłączał też sprzęt, np. na betoniarni w O.. Tam były maszyny do wyrobu betonu i E. A. (1) podłączał te maszyny do prądu. Świadek wskazał również, że zakład miał też domek z kotłownią - budynek mieszkalny przedsiębiorstwa, gdzie mieszkały 4 rodziny i odwołujący przyjeżdżał tam na awarie.

Świadek M. B. pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) w latach 1973-1984r. jako zastępca dyrektora, a następnie jako dyrektor. Zeznał, iż E. A. (1) miał za zadanie wykonywanie instalacji elektrycznych, głównie pracował na budowach. Głównym jego zadaniem było zorganizowanie zaplecza budowy, jak się kończyła jedna budowa, to przechodził na następną. Świadek pytany o to, co odwołujący robił zimą, gdyż wówczas nie prowadzono robót melioracyjnych zeznał, iż zimą pracownicy dostawali urlopy, ale prowadziło się też roboty przygotowawcze do robót, odwołujący robił też np. ogrzewanie elektryczne, grzejniki. Z zeznań świadka wynika, że Przedsiębiorstwo miało swój zarząd w O., tam był budynek biurowy, w którym napraw instalacji elektrycznej dokonywał odwołujący. Była też betoniarnia, tj. oddzielna hala, gdzie były maszyny do produkcji betonu, suwnica, agregat do wykonywania betonu i tam odwołujący doprowadzał elektryczność i dokonywał napraw części elektrycznych.

Jak już wskazano wyżej, odwołujący złożył do ZUS świadectwo pracy w szczególnych warunkach, stwierdzające, iż w okresie od 01.12.1973r. do 30.06.1990r. wykonywał prace w remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych, wymienione w wykazie A dziale II poz. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – na stanowisku elektryka, wymienionym w Wykazie A Dziale II poz. 1 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31.03.1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (k. 9 a.e.). Zauważyć należy, iż w Wykazie A Dziale II poz. 1 pkt 1 stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31.03.1988r. wskazano stanowisko elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych.

Z w/w zeznań odwołującego i świadków zdaniem Sądu wynika, iż E. A. (1) nie wykonywał tego typu pracy. Do jego obowiązków należało wprawdzie doprowadzenie prądu na plac budowy, lecz polegało to na doprowadzeniu linii siłowej, a nadto była to tylko jedna z wielu wykonywanych przez niego czynności. Odwołujący wykonywał również szereg innych czynności, które nie służyły wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej jak doprowadzanie zasilania elektrycznego do maszyn używanych w zakładzie w betoniarni i do domków na prowadzonych budowach, dokonywanie napraw instalacji elektrycznych w domkach K. (barakowozach), dokonywanie napraw części elektrycznych w używanych w zakładzie maszynach, naprawa kuchenek elektrycznych. Z zeznań odwołującego wynika, iż był jedyną osobą zajmującą się tego typu pracami. Oceny ten nie zmienia fakt, iż odwołujący miał stosowne kwalifikacje w zakresie eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych (które złożył na rozprawie), bowiem betoniarki, pompy, suwnice i inne maszyny w budynku betoniarni oraz kuchenki elektryczne nie są urządzeniami elektroenergetycznymi, chociaż wymagały dla swego działania podłączenia do prądu. Nadto odwołujący wykonywał pracę elektryka, tj. zajmował się naprawą i konserwacją już istniejących instalacji elektrycznych w budynkach w betoniarni, budynku biurowym i domu mieszkalnym, gdzie mieszkali pracownicy zakładu.

Podkreślić też należy, iż dokumentacja zawarta w aktach osobowych E. A. (2) wskazuje, iż został on zatrudniony na stanowisku elektryka. Świadczy o tym treść umowy o pracę, zawartej z dniem 30.11.1973r., w której wskazano właśnie takie stanowisko. Stanowisko elektryka wskazano również m.in. w angażu z dnia 02.07.1974r. i z dnia 02.06.1978r. Wprawdzie w aktach jest angaż o powierzeniu mu z dniem 01.03.1980r. stanowiska elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych, lecz począwszy od angażu obowiązującego od dnia 01.01.1984r. aż do końca pracy ponownie ma wskazane stanowisko elektryka. Nadto w aktach osobowych znajduje się notatka urzędowa z dnia 27.02.1980r. świadcząca o tym, iż od dnia 01.03.1980r. odwołujący przejął całkowitą odpowiedzialność za funkcjonowanie wszystkich urządzeń elektrycznych w zakładzie (a więc także wszystkich maszyn) oraz pismo z dnia 02.08.1983r., przyznające mu dodatek za wykonywanie czynności związanych z projektowaniem, wykonawstwem,

eksploatacją i likwidacją urządzeń elektrycznych na zapleczu stałym i zapleczach tymczasowych, a te czynności nie służą wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej.

Stanowisko elektryka wskazano również w świadectwie pracy z 29.06.1990r., które znajduje się w aktach emerytalnych na k. 7.

W tej sytuacji pracy odwołującego w spornym okresie nie można zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach, o której mowa w Wykazie a Dziale II Rozporządzenia RM z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku...

Zauważyć też należy, iż Przedsiębiorstwo (...) w O. – ze względu na przynależność branżową – mieści się w dziale X w/w Rozporządzenia z 07.02.1983r., tj. w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym, gdzie pod poz. 1 wskazano, iż pracami w szczególnych warunkach są prace przy zakładaniu urządzeń melioracyjnych. Z zeznań samego E. A. (1) wynika jednoznacznie, iż nie wykonywał on tego rodzaju pracy, dlatego nie pracował w szczególnych warunkach.

Reasumując powyższe rozważania uznać należy, że E. A. (1) nie spełnia przesłanek wymaganych do przyznania emerytury.

Z akt ZUS wynika, że organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył odwołującemu żadnego okresu zatrudnienia. Odmowa zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach pozostałych spornego okresu pracy powoduje, że odwołujący nie będzie posiadał 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

E. A. (1) nie spełnia więc warunków do przyznania mu emerytury i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd oddalił jego odwołanie od decyzji ZUS z dnia 15.05.2014r.